

Λαοδίκηια - Αριθμός Δύο

Το Προτεσταντικό Κέρας

Jeff Pippenger

2023-08-27

Είναι ουσιώδες, για την κατανόηση του μηνύματος που αποσφραγίζεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, να αναγνωρισθούν οι ρίζες, η εξέλιξη και η σημασία της Προτεσταντικής Μεταρρυθμίσεως. Τρεις κύριες γραμμές μέσα στην ιστορία εκείνης της Μεταρρυθμίσεως αφορούν τη Βίβλο, καθώς και τη σωστή μεθοδολογία που πρέπει να χρησιμοποιείται στη μελέτη της Βίβλου, και επίσης το ότι οι εκλεγμένοι αγγελιοφόροι κατά μήκος εκείνης της ιστορίας αποτελούν ορόσημα αυτής της ιστορίας. Όπως συμβαίνει πάντοτε, ο Σατανάς επιχείρησε να αποκρύψει τη Βίβλο του Βασιλέως Ιακώβου με διάφορα απομιμήματα, και επιδίωξε να αποκρύψει τη σωστή μεθοδολογία για την κατανόηση της Βίβλου με διάφορα απομιμήματα, και επίσης επιδίωξε να αποκρύψει τους ορθούς αγγελιοφόρους (ορόσημα) που ανηγέρθησαν κατά την πορεία μέσα σε εκείνη την ιστορία.

«Όμως ο Σατανάς δεν έμενε αδρανής. Τώρα επιχείρησε εκείνο που έχει επιχειρήσει σε κάθε άλλο μεταρρυθμιστικό κίνημα—να εξαπατήσει και να καταστρέψει τον λαό, επιβάλλοντάς τους ένα παραχάραγμα αντί του αληθινού έργου. Όπως υπήρξαν ψευδόχριστοι στον πρώτο αιώνα της χριστιανικής εκκλησίας, έτσι αναδείχθηκαν και ψευδοπροφήτες στον δέκατο έκτο αιώνα.» The Great Controversy, 186.

Κατά την ιστορία των Μιλλεριτών από το 1840 έως το 1844, ο μανδύας του Προτεσταντισμού (ο οποίος είναι ένα από τα δύο κέρατα του θηρίου της γης, που είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες), περιήλθε στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό, ο οποίος έγινε το προτεσταντικό κέρας. Ταυτοχρόνως, οι εκκλησίες που προηγουμένως ομολογούσαν ότι ήταν προτεσταντικές έγιναν αποστατικός Προτεσταντισμός ή, όπως τις προσδιόριζαν οι Μιλλερίτες, «οι θυγατέρες της Ρώμης». Όταν οι Προτεστάντες απέρριψαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου το 1843, εξέπεσαν, και οι Μιλλερίτες συνέχισαν φέροντας τον μανδύα του Προτεσταντισμού. Η ιστορία των Μιλλεριτών υπήρξε το αποκορύφωμα του έργου του Θεού να οδηγήσει την «εκκλησία Του εν τη ερήμω» στην πλήρη κατανόηση του Λόγου του Θεού.

Το άνοιγμα της ανακριτικής κρίσεως έφερε τη δοκιμασία του νόμου του Θεού και ιδιαιτέρως του Σαββάτου. Η διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου απαιτούσε μια εκκλησία που να υπερασπίζεται τον νόμο του Θεού, ο οποίος είχε ταφεί κάτω από τις παπικές παραδόσεις και συνθήκες κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες. Ο Χριστός οδήγησε τους Προτεστάντες στην ιστορία του 1840 έως 1844 και παρουσίασε τη δοκιμασία του Ηλία, του οποίου προτυπωνόταν ο William Miller, και όταν οι Προτεστάντες απέρριψαν το μήνυμα του Miller, επέστρεψαν στη Ρώμη. Η δοκιμασία του μηνύματος του πρώτου αγγέλου, όπως παραδόθηκε από τον Miller, προτυπωνόταν από τον Ηλία στο Όρος Κάρμηλος.

Και ο Ηλίας προσήλθε προς όλον τον λαό και είπε: Έως πότε θα χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; Εάν ο Κύριος είναι ο Θεός, ακολουθείτε Αυτόν· εάν όμως ο Βάαλ, τότε

ακολουθείτε αυτόν. Και ο λαός δεν του αποκρίθηκε ούτε λέξη. Α΄ Βασιλέων 18:21.

Το 1840, όταν ήλθαν αντιμέτωποι με το μήνυμα του Ηλία, το οποίο εκπροσωπούσαν από τον Μίλλερ και τον πρώτο άγγελο, οι Προτεστάντες επέλεξαν τον Βάαλ!

Η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση υπήρξε ένα αποσφράγισμα των αληθειών της Αγίας Γραφής, το οποίο άρχισε με τον «πρωινό αστέρα», που είχε υποσχεθεί ότι θα δοθεί κατά την ιστορία η οποία παριστάνεται από την εκκλησία των Θυατείρων. Η άμεση επίθεση εναντίον της Αγίας Γραφής είχε αρχίσει αιώνες νωρίτερα και παρουσιάζεται με σαφήνεια στο The Great Controversy, ιδίως μέσω της ιστορίας των Βαλδένσιων. Το 1930, ο Benjamin Wilkerson εξέδωσε το βιβλίο Our Authorized Bible Vindicated. Το βιβλίο τεκμηριώνει τον πόλεμο εναντίον των ιερών πρωτοτύπων κειμένων που τελικώς χρησιμοποιήθηκαν για τη μετάφραση της Βίβλου King James, καθώς και των διαφόρων σατανικών παραποιημένων κειμένων που προωθούνταν τότε και εξακολουθούν να προωθούνται από τους Καθολικούς, τον αποστατημένο Προτεσταντισμό και τους Λαοδικείς Αντιβεντιστές. Ο πόλεμος αυτός είχε αρχίσει πολύ πριν από την ιστορία των Βαλδένσιων, αλλά αυτοί αποτελούν το ορόσημο και το σύμβολο εκείνων που έδωσαν τη ζωή τους για να μαρτυρήσουν τη σημασία των ορθών χειρογράφων, τα οποία τελικώς μεταφράστηκαν στην έκδοση του 1611 της Βίβλου King James.

Η παραγωγή της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου το 1611 διήλθε από μια πολύ συγκεκριμένη μεταφραστική διαδικασία. Η διαδικασία της μεταφράσεως και εκδόσεως της Βίβλου πραγματοποιήθηκε μέσω επτά σταδίων παραγωγής. Χρειάστηκαν επίσης επτά έτη για να ολοκληρωθεί, και επτά βιβλικά έτη είναι δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες. Αυτό είναι βεβαίως ο ίδιος αριθμός προφητικών ημερών κατά τον οποίο ο Ιησούς επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς, σε εκπλήρωση του Δανιήλ θ΄. Στο μέσον εκείνης της ιερής εβδομάδος ο Χριστός σταυρώθηκε, και βεβαίως ο εσταυρωμένος Χριστός είναι το κέντρο της Βίβλου. Τα επτά εκείνα στάδια για την παραγωγή του καθαρού Λόγου του Θεού ήσαν τα εξής.

- Πρώτον: Αρχική Μετάφραση από Μεμονωμένα Άτομα: Περίπου 50 μεταφραστές χωρίστηκαν σε έξι επιτροπές, καθεμία υπεύθυνη για διαφορετικά τμήματα της Βίβλου. Τα άτομα αυτά εργάστηκαν για τη μετάφραση από τις πρωτότυπες γλώσσες (Εβραϊκά, Αραμαϊκά και Ελληνικά) στα αγγλικά.
- Δεύτερον: Ανασκόπηση από την Επιτροπή: Αφού κάθε επιτροπή ολοκλήρωνε τη μετάφραση ενός τμήματος, το έργο ανασκοπείτο από τα ίδια τα μέλη της επιτροπής. Αυτό επέτρεπε τη συλλογική συνεισφορά και τη διόρθωση σφαλμάτων.
- Τρίτον: Ανασκόπηση από τη Γενική Επιτροπή: Οι μεταφράσεις των επιμέρους επιτροπών υποβλήθηκαν κατόπιν σε μια ευρύτερη ομάδα λογίων, η οποία αναφερόταν ως η Γενική Επιτροπή. Η επιτροπή αυτή αποτελούνταν από αντιπροσώπους καθεμιάς από τις έξι μεταφραστικές επιτροπές. Εξέτασαν ολόκληρο το έργο, συγκρίνοντας και εναρμονίζοντας τις μεταφράσεις των διαφόρων επιτροπών.
- Τέταρτον: Πρόσθετος έλεγχος και αναθεώρηση: Η αναθεωρημένη εκδοχή της Γενικής Επιτροπής επεστράφη στις επιμέρους επιτροπές για περαιτέρω έλεγχο και βελτίωση. Αυτή η επαναληπτική διαδικασία συνέβαλε στο να διασφαλιστεί ότι η μετάφραση ήταν συνεπής και ακριβής.

- Πέμπτον: Τελική Αναθεώρηση και Έγκριση: Αφού οι επιμέρους επιτροπές ολοκλήρωσαν τις αναθεωρήσεις τους, το τελικό σχέδιο υποβλήθηκε στη Γενική Επιτροπή για τελική εξέταση και έγκριση.
  - Έκτον: Βασιλική Έγκριση και Δημοσίευση: Η εγκεκριμένη μετάφραση κατόπιν υποβλήθηκε στον Βασιλιά Ιάκωβο Α΄ προς έγκρισή του.
  - Έβδομον: Αφού έδωσε τη βασιλική του έγκριση, η μετάφραση δημοσιεύθηκε το 1611 ως η Έκδοση του Βασιλέως Ιακώβου (Εξουσιοδοτημένη Έκδοση) της Αγίας Γραφής.
- Τα λόγια του Κυρίου είναι λόγια καθαρά· ως άργυρος δοκιμασμένος εν καμίνῳ της γης, καθαρισμένος επτάκις. Σὺ, Κύριε, θέλεις φυλάξει αυτά· θέλεις διαφυλάξει αυτά από της γενεάς ταύτης εἰς τον αἰῶνα. Ψαλμοί 12:6, 7.

Στον πόλεμο του Σατανά εναντίον του λόγου του Θεού, και εναντίον των οροσῆμων που αντιπροσωπεύονται από τους διάφορους αγγελιοφόρους εκείνης της αναπτυσσόμενης ιστορίας και της ορθής μεθοδολογίας που πρέπει να χρησιμοποιείται για την ορθή διαίρεση του Λόγου Του, η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου του 1611 αποτελεί ορόσημο το οποίο προσδιορίζεται ειδικώς στον Ψαλμό δώδεκα. Καμία από τις διάφορες πλαστές Βίβλους που έχουν παραχθεί μέσω διεφθαρμένων καθολικών χειρογράφων δεν πληροί τα κριτήρια του Ψαλμού δώδεκα. Η διαδικασία του καθαρισμού, η οποία διήλθε από επτά στάδια, και η περίοδος των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ημερών προσδιορίζουν ότι η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου είναι οι «καθαροί λόγοι» του Θεού. Ο Θεός υπόσχεται να διαφυλάξει τη Βίβλο του Βασιλέως Ιακώβου ως τον καθαρό Λόγο Του εἰς τον αἰῶνα, και επομένως υπόσχεται να στηρίξει τη μεθοδολογία του «ιστορικισμού» που χρησιμοποιήθηκε από τους Προτεστάντες μεταρρυθμιστές, συμπεριλαμβανομένου του Γουίλλιαμ Μίλλερ.

Τον δέκατο τέταρτο αἰῶνα, ο Ιωάννης Ουίκλιφ, ο οποίος στο βιβλίο Η Μεγάλη Διαμάχη προσδιορίζεται ως «ο αυγερινός της Μεταρρύθμισης», χρησιμοποιήθηκε από τον Θεό για να μεταφράσει τη Βίβλο σε μια γλώσσα που ακόμη και ο απλός άνθρωπος θα μπορούσε να κατανοήσει. Αυτός είναι ο αγγελιοφόρος που σηματοδοτεί το ορόσημο της αρχής της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης.

«Το μεγάλο κίνημα που εγκαινίασε ο Ουίκλιφ, το οποίο επρόκειτο να ελευθερώσει τη συνείδηση και τη διάνοια και να αποδεσμεύσει τα έθνη που επί τόσο μακρόν ήταν δεμένα στο θριαμβικό άρμα της Ρώμης, είχε την πηγή του στη Βίβλο. Εδώ βρισκόταν η πηγή εκείνου του ρεύματος ευλογίας, το οποίο, όπως το ύδωρ της ζωής, ρέει διαμέσου των αἰώνων από τον δέκατο τέταρτο αἰῶνα. Ο Ουίκλιφ δέχθηκε τις Άγιες Γραφές με απόλυτη πίστη ως τη θεόπνευστη αποκάλυψη του θελήματος του Θεού, ως επαρκή κανόνα πίστεως και πράξεως. Είχε ανατραφεί ώστε να θεωρεί την Εκκλησία της Ρώμης ως τη θεία, αλάθητη εξουσία και να αποδέχεται με ανεπιφύλακτο σεβασμό τις καθιερωμένες διδασκαλίες και συνήθειες χιλίων ετών· αλλά αποστράφηκε όλα αυτά για να ακούσει τον άγιο λόγο του Θεού. Αυτή ήταν η εξουσία την οποία προέτρεπε τον λαό να αναγνωρίσει. Αντί της εκκλησίας που μιλούσε διά του πάπα, διακήρυξε ότι η μόνη αληθινή εξουσία είναι η φωνή του Θεού που μιλεί διά του λόγου Του. Και δίδασκε όχι μόνον ότι η Βίβλος είναι τέλεια αποκάλυψη του θελήματος του Θεού, αλλά και ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο μόνος ερμηνευτής της, και ότι κάθε άνθρωπος

οφείλει, με τη μελέτη των διδασκαλιών της, να μάθει μόνος του το καθήκον του. Έτσι έστρεψε τις διάνοιες των ανθρώπων από τον πάπα και την Εκκλησία της Ρώμης στον λόγο του Θεού.»

«Ο Ουίκλιφ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους της Μεταρρυθμίσεως. Ως προς το εύρος της διανοίας, τη διαύγεια της σκέψεως, τη σταθερότητα στη διατήρηση της αληθείας και την τόλμη στην υπεράσπισή της, ελάχιστοι από εκείνους που ήλθαν μετά από αυτόν τον εξισώθηκαν μαζί του. Καθαρότητα βίου, ακάματη επιμέλεια στη μελέτη και στον μόχθο, αδιάφθορη ακεραιότητα και χριστοειδής αγάπη και πιστότητα στη διακονία του χαρακτήριζαν τον πρώτο των Μεταρρυθμιστών. Και τούτο παρά το πνευματικό σκότος και την ηθική διαφθορά της εποχής από την οποία αναδύθηκε.»

«Ο χαρακτήρας του Ουίκλιφ αποτελεί μαρτυρία της παιδευτικής και μεταμορφωτικής δύναμης των Αγίων Γραφών. Η Βίβλος ήταν εκείνη που τον κατέστησε αυτό που ήταν. Η προσπάθεια να συλλάβει κανείς τις μεγάλες αλήθειες της αποκάλυψης μεταδίδει φρεσκάδα και δύναμη σε όλες τις ικανότητες. Διευρύνει τον νου, οξύνει την αντίληψη και ωριμάζει την κρίση. Η μελέτη της Βίβλου θα εξυγενίσει κάθε σκέψη, αίσθημα και επιδίωξη, όπως καμία άλλη μελέτη δεν μπορεί να το κάνει. Παρέχει σταθερότητα σκοπού, υπομονή, θάρρος και καρτερία· εξυγενίζει τον χαρακτήρα και αγιάζει την ψυχή. Μια ειλικρινής, ευλαβική μελέτη των Γραφών, που φέρνει τον νου του μελετητή σε άμεση επαφή με τον άπειρο Νου, θα έδινε στον κόσμο ανθρώπους με ισχυρότερη και δραστικότερη διάνοια, καθώς και με ευγενέστερες αρχές, από όσες έχει ποτέ παραγάγει η ικανότερη εκπαίδευση που προσφέρει η ανθρώπινη φιλοσοφία. «Η εξήγησις των λόγων Σου», λέγει ο ψαλμωδός, «φωτίζει· συνετίζει τους απλούς». Ψαλμός 119:130». Η Μεγάλη Διαμάχη, 93, 94.

Μετά τη μαρτυρία σχετικά με τον John Wycliffe στο The Great Controversy, η Αδελφή White παραθέτει έναν κατάλογο πιστών μεταρρυθμιστών (waymarks), ο οποίος τελικώς φθάνει έως τον μεταρρυθμιστή John Knox. Επισημαίνει ένα σημαντικό ερώτημα που τέθηκε στον John Knox από τη Mary, τη βασίλισσα της Σκωτίας.

«Ο Ιωάννης Νοξ είχε αποστραφεί τις παραδόσεις και τους μυστικισμούς της εκκλησίας, για να τραφεί από τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, και η διδασκαλία του Ουίσαρτ είχε ενισχύσει την απόφασή του να εγκαταλείψει την κοινωνία της Ρώμης και να προσκολληθεί στους διωκόμενους μεταρρυθμιστές...»

«Όταν ήλθε πρόσωπο προς πρόσωπο με τη βασίλισσα της Σκωτίας, ενώπιον της οποίας ο ζήλος πολλών ηγετών των Προτεσταντών είχε ατονήσει, ο Ιωάννης Νόξ έδωσε αμετάκλητη μαρτυρία υπέρ της αλήθειας. Δεν ήταν δυνατόν να κερδηθεί με κολακείες· δεν λύγισε μπροστά σε απειλές. Η βασίλισσα τον κατηγορήσε για αίρεση. Είχε διδάξει τον λαό να αποδέχεται μια θρησκεία που το κράτος είχε απαγορεύσει, δήλωσε, και έτσι είχε παραβεί την εντολή του Θεού, η οποία προστάζει τους υπηκόους να υπακούουν στους άρχοντές τους. Ο Νόξ αποκρίθηκε σταθερά:—“Όπως η ορθή θρησκεία δεν έλαβε ούτε την προέλευσή της ούτε την εξουσία της από τους άρχοντες, αλλά μόνον από τον αιώνιο Θεό, έτσι ούτε οι υπήκοοι είναι δεσμευμένοι να διαμορφώνουν τη θρησκεία τους σύμφωνα με τα γούστα των αρχόντων τους. Διότι πολλές φορές συμβαίνει οι άρχοντες, περισσότερο από όλους τους άλλους, να είναι οι πιο αμαθείς ως προς την αληθινή θρησκεία του Θεού. Εάν όλο το σπέρμα του Αβραάμ είχε ακολουθήσει τη θρησκεία του Φαραώ, υπήκοοι του οποίου υπήρξαν επί μακρόν, σας

παρακαλώ, κυρία μου, ποια θρησκεία θα υπήρχε στον κόσμο; Και αν όλοι κατά τις ημέρες των αποστόλων είχαν ακολουθήσει τη θρησκεία των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, σας παρακαλώ, κυρία μου, ποια θρησκεία θα υπήρχε τώρα επάνω στη γη; ... Και έτσι, κυρία μου, μπορείτε να αντιληφθείτε ότι οι υπήκοοι δεν είναι δεσμευμένοι ως προς τη θρησκεία των αρχόντων τους, μολονότι διατάσσονται να τους αποδίδουν σεβασμό.»»

Είπε η Μαρία: «Εσείς ερμηνεύετε τη Γραφή με έναν τρόπο, και εκείνοι [οι Ρωμαιοκαθολικοί διδάσκαλοι] την ερμηνεύουν με άλλον· ποιον να πιστέψω, και ποιος θα είναι κριτής;»

«“Θα πιστεύετε τον Θεό, ο οποίος ομιλεί σαφώς μέσα στον Λόγο Του,” απάντησε ο μεταρρυθμιστής· “και πέρα από όσα σας διδάσκει ο Λόγος, δεν θα πιστεύετε ούτε τον έναν ούτε τον άλλον. Ο Λόγος του Θεού είναι σαφής καθ’ εαυτόν, και αν σε κάποιο σημείο υπάρχει ασάφεια, το Άγιον Πνεύμα, το οποίο ποτέ δεν είναι αντίθετο προς τον εαυτό του, ερμηνεύει το ίδιο αυτό σημείο σαφέστερα σε άλλα μέρη, ώστε να μη μπορεί να απομένει καμμία αμφιβολία, παρά μόνον σε εκείνους που είναι πεισματωδώς αμαθείς.” Τέτοιες ήταν οι αλήθειες που ο άφοβος μεταρρυθμιστής, με κίνδυνο της ζωής του, μιλούσε στα αυτιά της βασιλικής εξουσίας. Με την ίδια ατρόμητη γενναιότητα παρέμεινε προσηλωμένος στον σκοπό του, προσευχόμενος και αγωνιζόμενος στις μάχες του Κυρίου, έως ότου η Σκωτία ελευθερώθηκε από τον παπισμό». The Great Controversy, 250, 251.

Η αλληλεπίδραση μεταξύ του μεταρρυθμιστή και της βασίλισσας αναδεικνύει την τρίτη κλωστή στην ιστορία της Μεταρρύθμισης, η οποία προσδιορίζει την προσπάθεια του Σατανά να παραχαράξει τη Βίβλο, τους μεταρρυθμιστές και τη μεθοδολογία της βιβλικής μελέτης. Η απάντηση του Ιωάννη προς τη Βασίλισσα ήταν ότι η ορθή μεθοδολογία είναι ο «ιστορικισμός», ο οποίος εδράζεται στην παραδοχή ότι μία γραμμή προφητικής ιστορίας ερμηνεύεται από το Άγιο Πνεύμα μέσω μιας άλλης γραμμής προφητικής ιστορίας.

Το φως είχε ανοίξει μέσα στο σκοτάδι. Ο Wycliffe και οι πρώτοι μεταρρυθμιστές, σε όλη την πορεία μέχρι την ιστορία των Μιλλεριτών, χρησιμοποίησαν μια μέθοδο βιβλικής μελέτης που ονομάζεται «ιστορικισμός». Η ιστορία της βιβλικής αυτής μεθόδου μελέτης της Αγίας Γραφής συχνά παραβλέπεται, αλλά είναι ουσιώδες να αναγνωριστεί, εάν κάποιος πρόκειται πράγματι να διακρίνει τη σημασία των κανόνων της προφητικής ερμηνείας που υιοθετήθηκαν από τον Miller και, κατόπιν, από το Future for America.

Υπάρχουν μόνο δύο εκκλησίες τις οποίες η Αδελφή White προσδιορίζει ως τον ονομαστικά αναγνωρισμένο λαό του Θεού: ο αρχαίος Ισραήλ και η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας.

«Οι λόγοι για τους οποίους ονομαζόμαστε λαός του Θεού πρέπει να επαναλαμβάνονται και να επαναλαμβάνονται. Δευτερονόμιο 4:1–13» Manuscript Releases, τόμος 8, 426.

«Η εκκλησία των αποστόλων», η εκκλησία στην έρημο κατά το παπικό σκότος, ουδέποτε ονομάστηκαν λαός του Θεού που έφερε την επωνυμία Του· διότι ο όρος (που σημαίνει να ονομάζεται) δηλώνει μια εκκλησία στην οποία ανατίθεται η ευθύνη να είναι ο θεματοφύλακας του νόμου του Θεού, και με τον Αντβεντισμό επρόκειτο επίσης να είναι ο θεματοφύλακας των προφητικών αληθειών του Θεού.

«Ο Θεός κάλεσε την εκκλησία Του στις ημέρες αυτές, όπως κάλεσε και τον αρχαίο Ισραήλ, να σταθεί ως φως επάνω στη γη. Με τη δυνατή σπάθη της αλήθειας, τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον παρόντα καιρό. Όπως τα ιερά λόγια που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14 αντιπροσωπεύουν τον λαό που δέχεται το φως των μηνυμάτων του Θεού και εξέρχεται ως όργανό Του για να απευθύνει την προειδοποίηση σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης.» Testimonies, τόμος 5, 455.

Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ αντιπροσώπευε τον εκλεκτό αγγελιοφόρο για το άνοιγμα των προφητικών αληθειών του Θεού, και όταν εκείνες οι αλήθειες οδήγησαν έναν λαό στην ανοιχτή θύρα των Αγίων των Αγίων το 1844, τότε ο Θεός άνοιξε τον νόμο του Θεού. Ο Ουίκλιφ αποτελεί ορόσημο στο άνοιγμα της Βίβλου και στην παραγωγή των απαρχών της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης, αλλά είναι επίσης ορόσημο του έργου του Θεού για την εδραίωση «των μεγάλων αληθειών της προφητείας». Ο Τζον Ουίκλιφ ήταν ο αυγερινός που προσδιορίζεται στην ιστορία της χιλιόχρονης διακοσιοστής εξηκονταετούς κυριαρχίας του παπισμού. Το έργο του άρχισε τον δέκατο τέταρτο αιώνα, και κατόπιν, κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, ένα άλλο ορόσημο εκείνης της προφητικής γραμμής ήταν η έκδοση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου το 1611. Επάνω σε εκείνη τη γραμμή φθάνουμε τελικώς στο ορόσημο των κανόνων προφητικής ερμηνείας του Μίλλερ. Ο Μίλλερ είναι ορόσημο σε εκείνη τη γραμμή αλήθειας, και το ίδιο ισχύει και για τους κανόνες του. Οι κανόνες του μαρτυρούν για ένα ορόσημο στο τέλος του Αντβεντισμού, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τη δημοσίευση του Prophetic Keys.

Εάν δεν κατανοούμε ότι οι κανόνες του Μίλλερ ήταν ορόσημο σε μια γραμμή προφητικής ιστορίας, η οποία αντιπροσωπεύει το έργο της διαφυλάξεως των αρχικών και ορθών κειμένων της Βίβλου, καθώς και το έργο του ανοίγματος της αληθινής κατανοήσεως της Βίβλου, το οποίο απαιτούσε να οδηγηθούν οι μεταρρυθμιστές στο να κατανοήσουν και να χρησιμοποιήσουν την ιερή μεθοδολογία μελέτης που ονομάζεται «ιστορικισμός», τότε στερούμεθα των αναγκαίων πληροφοριών για να αναγνωρίσουμε προφητικές αλήθειες συνδεδεμένες με το έργο της παρουσιάσεως και διαφυλάξεως του φωτός του τρίτου αγγέλου στο τέλος του Αντβεντισμού. Για τον λόγο αυτό, είναι σημαντικό να εξετάσουμε συνοπτικώς εκείνη τη γραμμή της ιστορίας.

Η μόνη γνήσια έννοια της λέξεως «Προτεστάντης» είναι να διαμαρτύρεται κατά της Ρώμης. Εάν μία εκκλησία παύσει να διαμαρτύρεται κατά της Ρώμης, δεν είναι πλέον Προτεσταντική και τότε καθίσταται θυγάτηρ της Ρώμης, όπως συνέβη με τους Προτεστάντες που απέρριψαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Η κυριότερη κατανόηση που κατέστη το «σύνθημα» των Προτεσταντών οι οποίοι εξήλθαν από την Καθολική εκκλησία ήταν: «η Βίβλος και μόνον η Βίβλος». Ωστόσο, η ιστορία βεβαιώνει το γεγονός ότι η Βίβλος έπρεπε να ορθώς διαιρείται.

Σπούδασον να παραστήσεις σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην που δεν έχει λόγον να αισχύνεται, ορθοτομώντα τον λόγον της αληθείας. Αλλά τας βεβήλους και ματαίους φλυαρίας απόφευγε· διότι θα προχωρήσουν εις πλειοτέραν ασέβειαν. 2 Τιμόθεον 2:15, 16.

Η μέθοδος της βιβλικής μελέτης την οποία οι Προτεστάντες οδηγήθηκαν να χρησιμοποιήσουν στις προσπάθειές τους να ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας είναι ο «ιστορικισμός». Η μέθοδος αυτή αποτέλεσε έναν συγκεκριμένο και σοβαρό στόχο για να τον προσβάλει ο Σατανάς, και πράγματι τον προσέβαλε.

«Πρέπει να γνωρίζουμε οι ίδιοι τι συνιστά τον Χριστιανισμό, τι είναι η αλήθεια, ποια είναι η πίστη που έχουμε παραλάβει, ποιοι είναι οι βιβλικοί κανόνες—οι κανόνες που μας έχουν δοθεί από την ύψιστη εξουσία.» The 1888 Materials, 403.

Η υπονόμηση της βιβλικής μεθοδολογίας που χρησιμοποιήθηκε από τους Μεταρρυθμιστές έως και τον William Miller προσδιορίζεται ειδικά ως αρχίζουσα τον δέκατο πέμπτο αιώνα με έναν Ιησούιτη λόγιο ονόματι Francisco Ribera (1537–1591), στον οποίο αποδίδεται η διάδοση της φουτουριστικής ερμηνείας. Έγραψε σχόλιο στο βιβλίο της Αποκάλυψης, στο οποίο πρότεινε μια φουτουριστική ερμηνεία των προφητειών, απομακρύνοντάς τες από το ιστορικό τους πλαίσιο. Ο Ribera επινόησε αυτή τη μεθοδολογία με σκοπό να αντισταθεί στην αλήθεια που η μεθοδολογία του ιστορικισμού παρήγε πάντοτε. Αυτή η αλήθεια ήταν ότι ο πάπας της Ρώμης είναι ο αντίχριστος της βιβλικής προφητείας.

Κατά τον δέκατο έβδομο και τον δέκατο όγδοο αιώνα μπορεί να τεκμηριωθεί ότι ο Προτεσταντισμός γνώριζε πως η ψευδής μεθοδολογία του Ριμπέρα ήταν σατανική και αβάσιμη. Οι Προτεστάντες εκείνης της ιστορικής περιόδου έγραψαν βιβλία και πραγματείες εναντίον των «βεβήλων και ματαίων φλυαριών» του Ιησούιτη λογίου. Αλλά το 1909 δημοσιεύθηκε ο Δούρειος Ίππος, η Βίβλος Αναφοράς του Σκόφιλντ, και οι παραπομπές που ενσωματώθηκαν στις υποσημειώσεις της Βίβλου βασίζονταν στις διδασκαλίες του Ριμπέρα και ενός άλλου Ιησούιτη ονόματι Μανουέλ Λακούνθα (1731–1801). Ο Λακούνθα έγραφε με το ψευδώνυμο Χουάν Χοσαφάτ Μπεν-Έζρα και δημοσίευσε ένα βιβλίο με τίτλο Η Έλευση του Μεσσία εν Δόξη και Μεγαλοπρεπεία. Όπως ο Ριμπέρα πριν από αυτόν, το βιβλίο αυτό αποτελούσε άμεση επίθεση κατά της εκπληρώσεως των προφητειών στο βιβλίο της Αποκαλύψεως.

Ο Σατανάς γνώριζε ότι το μήνυμα το οποίο έπρεπε να συσκοτίσει με σύγχυση ήταν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα που προέρχεται από το βιβλίο της Αποκάλυψης. Η ενσωμάτωση των βεβήλων και ματαίων λογομαχιών των δύο Ιησουιτών ιερέων στις παραπομπές της Βίβλου Αναφορών του Σκόφιλντ επέτρεψε στον Σατανά να οδηγήσει τους αποστάτες Προτεστάντες στο να αποδεχθούν τις ιησουιτικές μεθοδολογίες, τυφλώνοντάς τους έτσι ως προς την αλήθεια. Ο Σατανάς το κατόρθωσε αυτό εισάγοντας διάφορα καθολικά προφητικά υποδείγματα, τα οποία εξάλειφαν τη δυνατότητα να προσδιοριστεί με σαφήνεια ποιος είναι ο αντίχριστος της βιβλικής προφητείας. Δεν ήταν δύσκολη πλάνη για τον Σατανά, διότι οι Προτεστάντες είχαν ήδη επιστρέψει στη ρωμαϊκή εκκλησία με την απόρριψη του μηνύματος του Μίλλερ το 1843.

Κατά τη διάρκεια των ετών έχουν δημοσιευθεί αρκετά βιβλία και άρθρα που τεκμηριώνουν την επίθεση του Σατανά κατά της Αγίας Γραφής, η οποία άρχισε μέσα στους πρώτους λίγους αιώνες μετά τη σταύρωση του Χριστού. Η επίθεση εκείνη έφθασε σε τέτοιο σημείο, ώστε να εισαχθούν πλαστά χειρόγραφα για την παραγωγή πλαστών Βιβλίων. Ο Σατανάς επιτέθηκε επίσης στους Μεταρρυθμιστές που ανεδείχθησαν για να υπερασπισθούν τον λόγο του Θεού, τόσο όσο ζούσαν

όσο και μετά τον θάνατό τους.

Σκεφθείτε μόνο πώς οι σύγχρονοι ιστορικοί και θεολόγοι των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας πραγματεύονται το θέμα του William Miller. Είναι σαν να ξέθαψαν τα οστά του και να τα έριξαν στον ποταμό Μισισσιπή.

«Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ συντάρασε το βασίλειο του Σατανά, και ο αρχέχθρος επιζητούσε όχι μόνο να εξουδετερώσει την επίδραση του μηνύματος, αλλά και να εξολοθρεύσει τον ίδιο τον αγγελιοφόρο. Καθώς ο Πατήρ Μίλλερ εφάρμοζε πρακτικά την αλήθεια της Γραφής στις καρδιές των ακροατών του, η οργή των κατ' όνομα Χριστιανών εξήφθη εναντίον του, όπως ακριβώς διεγέρθηκε και η οργή των Ιουδαίων εναντίον του Χριστού και των αποστόλων Του. Μέλη εκκλησιών υποκινούσαν τα κατώτερα στρώματα, και σε αρκετές περιστάσεις εχθροί συνωμοτούσαν να του αφαιρέσουν τη ζωή καθώς θα έφευγε από τον τόπο της συνάξεως. Αλλά άγιοι άγγελοι βρίσκονταν μέσα στο πλήθος, και ένας από αυτούς, με μορφή ανθρώπου, έλαβε τον βραχίονα αυτού του δούλου του Κυρίου και τον οδήγησε με ασφάλεια μακριά από τον εξαγριωμένο όχλο. Το έργο του δεν είχε ακόμη τελειώσει, και ο Σατανάς και οι απεσταλμένοι του απογοητεύθηκαν στον σκοπό τους.» Spirit of Prophecy, τόμος 4, 219.

Δείτε πώς αυτές οι ίδιες δύο κατηγορίες του Αντβεντισμού (θεολόγοι και ιστορικοί) έχουν υποβαθμίσει και συγκαλύψει την εγκυρότητα των κανόνων του Μίλλερ, τους οποίους η Αδελφή Γουάιτ μάς πληροφορεί ότι θα χρησιμοποιηθούν από όλους όσοι πράγματι κηρύττουν τα μηνύματα των τριών αγγέλων.

«Εκείνοι που ασχολούνται με τη διακήρυξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου ερευνούν τις Γραφές σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο που υιοθέτησε ο Πατήρ Μίλλερ. Στο μικρό βιβλίο με τίτλο Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, ο Πατήρ Μίλλερ παραθέτει τους ακόλουθους απλούς, αλλά συνετούς και σπουδαίους κανόνες για τη μελέτη και την ερμηνεία της Αγίας Γραφής:—»

«[Παρατίθενται οι κανόνες ένα έως πέντε.]»

«Τα ανωτέρω αποτελούν ένα μέρος αυτών των κανόνων· και στη μελέτη μας της Βίβλου, όλοι θα πράξουμε καλά να προσέξουμε τις αρχές που εκτίθενται». Review and Herald, 25 Νοεμβρίου 1884.

Χωρίς να εξετασθούν εκ νέου οι τρεις κλάδοι της γραμμής της προφητικής ιστορίας που συνδέονται με την ανάπτυξη και την εδραίωση του Λόγου του Θεού, είναι αδύνατον να διακριθεί η σημασία μιας σπουδαίας μαρτυρίας που υποστηρίζει τον William Miller ως τον αγγελιοφόρο ο οποίος προτυπώθηκε από τον Ηλία στην παρουσίαση του μηνύματος, και ως τον Μωυσή στην υπόσχεση ότι ο Miller θα αναστηθεί στην ανάσταση των δικαίων, και ως τον Ελισαίε στη διάθεσή του να εγκαταλείψει το αγρόκτημά του και να υπηρετήσει το μήνυμα του Ηλία. Η αδελφή White ταυτοποιεί και τους τρεις αυτούς βιβλικούς ήρωες ως προτυπώνοντες τον William Miller, ο οποίος σήμερα αντιμετωπίζεται από σύγχρονους Αντβεντιστές θεολόγους και ιστορικούς σαν να ήταν απλώς κάποιο «φτωχό αγροτόπαιδο» του δέκατου όγδοου αιώνα.

Ο Ουίλλιαμ Τύντεϊλ ήταν ένας από τους πολλούς μεταρρυθμιστές που ανεγέρθηκαν μέσα σε αυτή τη γραμμή της προφητικής ιστορίας. Αν μου επιτρέπεται να το διατυπώσω κατ' αυτόν τον τρόπο, η «διακήρυξη αποστολής» του απέναντι στους απεσταλμένους του πάπα με τους οποίους ήλθε σε επαφή ήταν: «Θα κάμω το αγόρι που οδηγεί το άροτρο να γνωρίζει περισσότερα από τις Γραφές απ' ό,τι εσείς.» Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ ήταν το αγόρι της φάρμας, που οδηγούσε το άροτρο και εκπλήρωσε την προφητεία του Τύντεϊλ.

Αυτή η εισαγωγή έχει απλουστευθεί σε μεγάλο βαθμό ως προς όλη την ιστορία που θα μπορούσε να επιστρατευθεί προς υποστήριξη όσων έχουμε παρουσιάσει μέχρι τώρα. Θα εξετάσουμε τώρα ορισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Άλφα και του Ωμέγα, προκειμένου να επανέλθουμε στην εξέταση του Μίλλερ ως οροσήμου και αγγελιοφόρου.

Το βιβλίο του Δανιήλ αποτελεί την αρχή ενός βιβλίου που συνίσταται από δύο βιβλία. Το τέλος εκείνου του βιβλίου είναι το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Αν και είναι δύο διακριτά βιβλία, από κοινού αποτελούν ένα βιβλίο.

Πριν από χρόνια, είχα μία δημόσια αντιπαράθεση με έναν γνωστό θεολόγο των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, ο οποίος εργαζόταν στο Biblical Research Institute της Γενικής Διάσκεψης της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Ο θεολόγος επιχειρούσε να διορθώσει την κατανόησή μου σχετικά με τα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, καθώς και σχετικά με το «παντοινό» στο βιβλίο του Δανιήλ. Στην αλληλεπίδρασή μας, η οποία εκτλήχθηκε σε βάθος χρόνου, διότι συνίστατο στο ότι εκείνος παρήγαγε ένα άρθρο, στο οποίο εγώ απαντούσα, το οποίο εκείνος κατόπιν ανταπαντούσε, και έπειτα, βεβαίως, εγώ εξέθετα εκ νέου τις σκέψεις μου, και ούτω καθεξής, με πληροφόρησε ότι στην επιτροπή όπου εργαζόταν, στη Γενική Διάσκεψη, θεωρούνταν ο ειδικός στο βιβλίο του Δανιήλ και ότι ένας συνεργάτης του θεωρούνταν ο κατεξοχήν ειδικός στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Στις μεταξύ μας συζητήσεις δεν ήθελε να πραγματευθεί ζητήματα από το βιβλίο της Αποκάλυψης, αλλά μάλλον να τα παραπέμψει στον συνάδελφό του. Ήθελε να περιορίσει τη συζήτηση αποκλειστικά στο βιβλίο του Δανιήλ.

Η αδελφή White είναι σαφής ότι ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι ένα βιβλίο. Σε αυτό το επίπεδο αντιπροσωπεύουν την Αγία Γραφή, η οποία είναι ένα βιβλίο αποτελούμενο από δύο βιβλία, το παλαιό και το νέο. Η αδελφή White σχολιάζει επίσης την Ιουδαϊκή εκκλησία, η οποία θεωρεί ότι μόνο το παλαιό βιβλίο είναι το ένα βιβλίο, και σχολιάζει επίσης εκείνους που παραμερίζουν το παλαιό βιβλίο, διότι κατανοούν ή είναι πρόθυμοι να κατανοήσουν μόνο το νέο βιβλίο. Η θεόπνευστη μαρτυρία της είναι ότι, εάν αποδέχεται μόνο το νέο, τότε απορρίπτει το παλαιό, και αντιστρόφως. Το να ισχυρίζεται ο θεολόγος ότι ήταν ειδικός στον Δανιήλ, αλλά όχι στην Αποκάλυψη, επαναλαμβάνει την ιουδαϊκή αντίληψη της αποδοχής μόνο της Παλαιάς Διαθήκης, και γνωρίζουμε πού οδήγησε τους Ιουδαίους αυτή η στενή άποψη. Το να λαμβάνει κανείς οποιαδήποτε από τις δύο πλευρές του ζητήματος—να αποδέχεται το παλαιό και όχι το νέο, ή να αποδέχεται το νέο αλλά όχι το παλαιό—σημαίνει να απορρίπτει ολόκληρη τη μαρτυρία.

«Ο Σωτήρας ρώτησε τους μαθητές του αν κατανοούσαν αυτά τα πράγματα. Εκείνοι απάντησαν: “Ναι, Κύριε.” Τότε τους είπε: “Διά τούτο, κάθε γραμματεύς μαθητευμένος εις την βασιλείαν των ουρανών είναι όμοιος με άνθρωπον οικονόμον, όστις εκβάλλει εκ του

θησαυρού αυτού νέα και παλαιά.” Σε αυτή την παραβολή, ο Ιησούς έθεσε ενώπιον των μαθητών του την ευθύνη εκείνων, των οποίων το έργο είναι να δώσουν στον κόσμο το φως που έχουν λάβει από αυτόν. Η Παλαιά Διαθήκη ήταν τότε όλη η υπάρχουσα Γραφή· όμως δεν γράφτηκε μόνο για τους αρχαίους· ήταν για όλες τις εποχές και για όλους τους ανθρώπους. Ο Ιησούς ήθελε οι διδάσκαλοι της διδασκαλίας του να ερευνούν επιμελώς την Παλαιά Διαθήκη για εκείνο το φως που εδραιώνει την ταυτότητά του ως του Μεσσία που είχε προαναγγελθεί στην προφητεία και αποκαλύπτει τη φύση της αποστολής του προς τον κόσμο. Η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη είναι αχώριστες, διότι αμφότερες είναι οι διδασκαλίες του Χριστού. Η διδασκαλία των Ιουδαίων, οι οποίοι δέχονται μόνο την Παλαιά Διαθήκη, δεν οδηγεί στη σωτηρία, επειδή απορρίπτουν τον Σωτήρα, του οποίου η ζωή και η διακονία υπήρξαν εκπλήρωση του νόμου και των προφητειών. Και η διδασκαλία εκείνων που απορρίπτουν την Παλαιά Διαθήκη δεν οδηγεί στη σωτηρία, επειδή απορρίπτει εκείνο που αποτελεί άμεση μαρτυρία περί του Χριστού. Οι σκεπτικιστές αρχίζουν με το να υποτιμούν την Παλαιά Διαθήκη, και απαιτείται μόνον ένα ακόμη βήμα για να αρνηθούν την εγκυρότητα της Καινής, και έτσι απορρίπτονται αμφότερες.

«Οι Ιουδαίοι ασκούν μικρή επιρροή επάνω στον χριστιανικό κόσμο ως προς το να του καταδείξουν τη σπουδαιότητα των εντολών, περιλαμβανομένου του δεσμευτικού νόμου του Σαββάτου, διότι, καθώς προβάλλουν τους παλαιούς θησαυρούς της αλήθειας, παραμερίζουν τους νέους, που περιέχονται στις προσωπικές διδασκαλίες του Ιησού. Από την άλλη πλευρά, ο ισχυρότερος λόγος για τον οποίο οι Χριστιανοί αποτυγχάνουν να επηρεάσουν τους Ιουδαίους ώστε να δεχθούν τις διδασκαλίες του Χριστού ως τη γλώσσα της θείας σοφίας, είναι ότι, καθώς προβάλλουν τους θησαυρούς του λόγου του, μεταχειρίζονται με περιφρόνηση τα πλούτη της Παλαιάς Διαθήκης, τα οποία αποτελούν τις προγενέστερες διδασκαλίες του Υιού του Θεού μέσω του Μωυσή. Απορρίπτουν τον νόμο που διακηρύχθηκε από το Σινά, και το Σάββατο της τετάρτης εντολής, που θεσπίστηκε στον κήπο της Εδέμ. Όμως ο λειτουργός του ευαγγελίου, ο οποίος ακολουθεί τις διδασκαλίες του Χριστού, θα αποκτήσει πλήρη γνώση τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης, ώστε να τις παρουσιάζει στον λαό υπό το αληθινό τους φως ως ένα αχώριστο σύνολο—το ένα εξαρτώμενο από το άλλο και φωτίζοντάς το. Έτσι, όπως ο Ιησούς δίδαξε τους μαθητές του, θα προβάλλουν από τον θησαυρό τους “νέα και παλαιά”.» Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Η προηγούμενη συμβουλή έχει και μία ακόμη εφαρμογή για τους Λαοδικείς Αντβεντιστές. Το να ομολογούν ότι πιστεύουν ολόκληρη τη Βίβλο, τόσο την Παλαιά όσο και την Καινή Διαθήκη, και όμως να απορρίπτουν το Πνεύμα της Προφητείας, είναι ακριβώς το ίδιο λάκκο με το να δέχονται μόνο μία μαρτυρία. Δύο μάρτυρες απαιτούνται για να εδραιωθεί η αλήθεια· επομένως είναι αδύνατον να εδραιωθεί η αλήθεια με έναν μάρτυρα, και αν κάποιοι επιχειρούν να το πράξουν, απορρίπτουν και τους δύο μάρτυρες· στηρίζουν την πίστη τους σε αυτό που αποκαλείται «μισές αλήθειες».

Θα επαναλάβω τώρα ένα ερώτημα που βρισκόταν σε ένα από τα αρχικά άρθρα τα οποία έχουν δημοσιευθεί από τον Ιούλιο του 2023. Το ερώτημα είναι: «Ποιο νέο φως έχει προέλθει από τον Αντβεντισμό από το 1863;» Η απάντηση είναι απλώς: «Κανένα.»

«Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι ένα. Το ένα είναι προφητεία, το άλλο αποκάλυψη· το ένα βιβλίο σφραγισμένο, το άλλο βιβλίο ανοιγμένο. Ο Ιωάννης άκουσε τα μυστήρια που εξέφεραν οι βροντές, αλλά του δόθηκε εντολή να μην τα γράψει.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 971.

Το Άλφα και το Ωμέγα, επομένως, καταδεικνύει ότι ο Δανιήλ είναι το πρώτο και η Αποκάλυψη το τελευταίο. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει την αρχή και η Αποκάλυψη αντιπροσωπεύει το τέλος του Αντβεντισμού.

«Η Αποκάλυψη είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι επίσης και ένα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι σαφείς, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σ' αυτό επαναλαμβάνεται η ίδια γραμμή προφητείας όπως και στον Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας έτσι ότι πρέπει να τους αποδοθεί σημασία. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σπουδαιότητα.» Manuscript Releases, τόμος 9, 8.

Στην αρχή του Αντβεντισμού, μέσα σ' αυτά αυτά τα έδάφια που αποτελούν τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού, τα έδάφια που αποσφραγίστηκαν το 1798, ο Ίησους παρουσίασε τον έαυτό Του ως «Palmoni», τον Θαυμαστό Άριθμητή. Στο τέλος του Αντβεντισμού, ο Ίησους παρουσιάζει τον έαυτό Του ως «Alpha and Omega», τον θαυμαστό γλωσσολόγο — τον Λόγο του Θεού. Γι' αυτόν τον λόγο, η αρχή του Αντβεντισμού και το μήνυμα του πρώτου άγγελου ήταν «κρεμασμένα επάνω στον χρόνο». Στο τέλος του Αντβεντισμού, το μήνυμα του τρίτου άγγελου θα είναι κρεμασμένο επάνω στον Λόγο Του.

Η αρχή και το τέλος του Αντβεντισμού λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια της ιστορίας του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας· επομένως, συμπίπτουν με την αρχή και το τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών. Η προφητική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών είναι η ιστορία των δύο κέρατων, του Ρεπουμπλικανισμού και του Προτεσταντισμού. Κατά την ολοκλήρωση αυτής της ιστορίας, τα δύο αυτά κέρατα θα έχουν μεταβληθεί από αρνί σε δράκοντα. Ο Ρεπουμπλικανισμός θα μεταβληθεί σε δημοκρατία και ο Προτεσταντισμός θα μεταβληθεί σε αποστατικό Προτεσταντισμό. Όταν το ποτήρι του δοκιμαστικού χρόνου για τις Ηνωμένες Πολιτείες αρχίζει να πλησιάζει στο τέλος του, όπως συμβαίνει ακριβώς τώρα, τα δύο κέρατα του αποστατικού Ρεπουμπλικανισμού και του αποστατικού Προτεσταντισμού θα σχηματίσουν εικόνα προς το θηρίο, συγχωνεύοντας έτσι εκκλησία και κράτος σε ένα κέρας που μιλεί ως δράκων. Αλλά ο Θεός δεν θα μείνει χωρίς μαρτυρία· διότι, κατά τη διαδικασία με την οποία θα φέρει τις Ηνωμένες Πολιτείες στο τέλος τους, θα εγείρει το γνήσιο κέρας του Προτεσταντισμού, ώστε να διαμαρτυρηθεί τόσο εναντίον της εικόνας του θηρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και, στη συνέχεια, εναντίον της εικόνας του θηρίου που αντιμετωπίζει ολόκληρος ο κόσμος. Η έγερση του προτεσταντικού κέρατος στο τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών θα πραγματοποιηθεί μέσα στην ίδια ιστορική δομή μέσα στην οποία εγέρθη το προτεσταντικό κέρας στην αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών. Ένας προηγούμενος λαός της διαθήκης θα παραμερισθεί, και ένας νέος λαός θα καταστεί ο νέος λαός της διαθήκης. Δεν υπάρχει τίποτε νέο υπό τον ήλιο.

Όταν χρησιμοποιούμε τις χρονικές προφητείες όπως κατανοήθηκαν και παρουσιάστηκαν στην ιστορία των Μιλλεριτών για να αξιολογήσουμε το Άλφα και το Ωμέγα, διαπιστώνουμε ότι είναι ένα και το αυτό. Κάθε χρονική προφητεία αρχίζει με μια ιστορία κατά την οποία η προφητεία διακηρύσσεται, και η ιστορία αυτή πάντοτε προτυπώνει την ιστορία κατά την οποία η προφητεία εκπληρώνεται.

Η ιστορία της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών άρχισε με το τρίτο διάταγμα το 457 π.Χ. και κατέληξε στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Κατά την περίοδο που προηγήθηκε, αλλά πριν από την άφιξη του τρίτου διατάγματος, ολοκληρώθηκε το έργο της ανοικοδόμησης του ναού και της Ιερουσαλήμ. Κατά παρόμοιο τρόπο, στην ιστορία που προηγήθηκε της άφιξης του τρίτου αγγέλου, εδραιώθηκαν οι θεμελιώδεις αλήθειες του Μιλλεριτικού ναού.

Το 1798 εκπληρώθηκε η προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, η οποία άρχισε το 723 π.Χ. με τη διασπορά των βορείων δέκα φυλών. Η προφητεία εκείνη προσδιόριζε δύο περιόδους χιλίων διακοσίων εξήντα ετών, επισημαίνοντας την καταπάτηση του κυριολεκτικού ναού και της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ από την κυριολεκτική ειδωλολατρική Ρώμη, η οποία ακολουθήθηκε από χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία η παπική Ρώμη καταπατούσε την πνευματική πόλη και τον πνευματικό ναό. Η προφητεία άρχισε με την καταστροφή του βορείου βασιλείου και τη διασπορά των πολιτών του βασιλείου. Το μέσον της προφητείας, το 538, σηματοδοτεί το τέλος της καταπάτησης του λαού του Θεού από την ειδωλολατρική Ρώμη, το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, και επιφέρει τη διασπορά της εκκλησίας του Θεού στην έρημο των Σκοτεινών Αιώνων. Το τέλος εκείνης της χρονικής προφητείας, το 1798, σηματοδοτεί το τέλος του πέμπτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας. Η διασπορά των βορείων δέκα φυλών και της χριστιανικής εκκλησίας που έφυγε στην έρημο αντιπροσωπεύει τη συνάθροιση εκείνων που ήταν προορισμένοι να γίνουν το κέρασ του Προτεσταντισμού. Τα ορόσημα συχνά παριστάνονται με αντίθετα, και μία διασπορά μπορεί να αντιπροσωπεύει μία συνάθροιση, όπως ακριβώς ο Ηλίας αντιπροσωπεύει τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Στην ίδια προφητική αντιπαράθεση ο Ηλίας δεν πεθαίνει, ενώ ο Ιωάννης ο Βαπτιστής πεθαίνει.

Το 677 π.Χ. η νότια φυλή του Ιούδα (η οποία επίσης προσδιορίζεται στις Γραφές ως η ένδοξη γη) διασκορπίστηκε για δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, με λήξη στις 22 Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η προφητεία προσδιόριζε την καταπάτηση του λαού του Θεού, τον οποίο ο Δανιήλ προσδιορίζει ως το «στράτευμα» στο Δανιήλ 8:13, 14.

Κατόπιν ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον που ελάλει· Έως πότε θα διαρκέσει η ώρασις περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν και το αγιαστήριον και το στράτευμα εις καταπάτησιν; Και είπε προς εμέ· Έως δύο χιλιάδας και τριακοσίας ημέρας· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή. Δανιήλ 8:13, 14.

Η προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, η οποία έληξε ταυτόχρονα με την προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών που άρχισε το 677 π.Χ., προσδιόριζε την καταπάτηση του αγιαστηρίου, όπως αυτή προσδιορίζεται στο Δανιήλ 8:13, 14. Η προφητεία της διασποράς του

Ιούδα το 677 π.Χ. είχε προηγουμένως τρεις επιθέσεις από τον Ναβουχοδονόσορ, και η προφητεία εκείνη έληξε με την άφιξη του τρίτου αγγέλματος στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Οι δύο προφητείες των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, που λήγουν αντιστοίχως το 1798 και το 1844, προσδιορίζουν τα σαράντα έξι έτη οικοδομήσεως του θεμελίου του Μιλλεριτικού ναού. Ο Μωσής ήταν σαράντα έξι ημέρες λαμβάνοντας οδηγίες για την οικοδόμηση του ναού· η ανακαίνιση του ναού του Ηρώδη κατά τον καιρό του Χριστού διήρκεσε σαράντα έξι έτη, τα οποία έληξαν κατά το έτος του βαπτίσματος του Χριστού. Από το βάπτισμα μετέβη στην έρημο για σαράντα ημέρες, και όταν επέστρεψε, καθάρισε τον ναό για πρώτη φορά, και οι φιλόνοικοι Ιουδαίοι θέλησαν να μάθουν με ποια εξουσία έπραττε ένα τέτοιο πράγμα.

Και το πάσχα των Ιουδαίων ήταν πλησίον, και ο Ιησούς ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα. Και βρήκε μέσα στο ιερό εκείνους που πωλούσαν βόδια και πρόβατα και περιστέρια, και τους αργυραμοιβούς καθισμένους. Και αφού έκαμε φραγγέλιο από μικρά σχοινιά, τους έβγαλε όλους έξω από το ιερό, και τα πρόβατα και τα βόδια· και έχυσε τα νομίσματα των αργυραμοιβών και ανέτρεψε τα τραπέζια· και είπε προς εκείνους που πωλούσαν τα περιστέρια· Πάρτε αυτά από εδώ· μη κάμνετε τον οίκο του Πατέρα μου οίκο εμπορίου. Και θυμήθηκαν οι μαθητές του ότι ήταν γραμμένο· Ο ζήλος του οίκου σου με κατέφαγε. Αποκρίθηκαν τότε οι Ιουδαίοι και του είπαν· Τι σημείο μας δείχνεις, επειδή κάνεις αυτά; Αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε· Γκρεμίστε αυτόν τον ναό, και σε τρεις ημέρες θα τον εγειρώ. Είπαν τότε οι Ιουδαίοι· Σαράντα έξι χρόνια οικοδομούνταν αυτός ο ναός, και εσύ θα τον ανεγείρεις σε τρεις ημέρες; Εκείνος όμως μιλούσε για τον ναό του σώματός του. Όταν λοιπόν αναστήθηκε από τους νεκρούς, θυμήθηκαν οι μαθητές του ότι τους το είχε πει αυτό· και επίστευσαν στη Γραφή και στον λόγο που είχε πει ο Ιησούς. Ιωάννης 2:13–22.

Ο Μιλλεριτικός ναός οικοδομήθηκε σε σαράντα έξι έτη από το 1798, κατά τη λήξη της πρώτης προφητείας των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, και ολοκληρώθηκε σαράντα έξι έτη αργότερα, με την εκπλήρωση της δεύτερης προφητείας των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, το 1844. Αυτά τα σαράντα έξι έτη άρχισαν με την άφιξη του πρώτου αγγέλου και έληξαν με την άφιξη του τρίτου αγγέλου, διότι ο Χριστός είπε ότι ο ναός Του θα ανεγειρόταν σε τρεις ημέρες. Εάν δεν είστε πρόθυμοι να δείτε αυτά τα γεγονότα, αυτό οφείλεται σε δύο πρωταρχικά προβλήματα, πέρα από τα προβλήματα που ενδέχεται να υπάρχουν σε μια απρόθυμη και αμετανόητη καρδιά. Το πρώτο πρόβλημα είναι ότι δεν είστε πρόθυμοι να προσεγγίσετε τον προφητικό Λόγο από την προοπτική ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Δεν είστε ιστορικιστής. Το άλλο πρόβλημα είναι η αδυναμία να εφαρμόσετε συμβολικές λέξεις που έχουν καταγραφεί μέσα στον Λόγο του Θεού διά του Λόγου του Θεού. Οι απαρχές όλων αυτών των προφητειών προσδιορίζουν το τέλος, και πάντοτε προσδιορίζουν πολύ περισσότερα από απλώς ιστορίες που επαναλαμβάνονται.

Η Αγία Γραφή λέγει ότι είμεθα ναός του Αγίου Πνεύματος, και ο ναός του σώματος αποτελείται από σαράντα έξι χρωμοσώματα. Οι επιστήμονες που μελετούν αυτά τα σαράντα έξι χρωμοσώματα μας πληροφορούν ότι τα είκοσι τρία αρσενικά χρωμοσώματα και τα είκοσι τρία θηλυκά χρωμοσώματα είναι περιελιγμένα γύρω από μία πρωτεΐνη η οποία έχει σχήμα σταυρού.

Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ υπάρχουν τρεις συνδεδεμένες χρονικές προφητείες· η πρώτη αναφέρεται στη συντριβή της δυνάμεως του αγίου λαού, η οποία αντιπροσωπεύει τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Η συντριβή της δυνάμεως του αγίου λαού, η οποία εκπληρώθηκε επ' αυτών, ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη· όμως στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ γίνεται αναφορά μόνο στο τελευταίο ήμισυ αυτής της περιόδου. Παρουσιάζει τον Δανιήλ ως μη εννοούντα τι εσήμαινε η διακήρυξη.

Και άκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος ήτο επάνω από τα ύδατα του ποταμού, όταν ύψωσε τη δεξιά του χείρα και την αριστερά του χείρα προς τον ουρανό, και ώμοσε εις εκείνον που ζει εις τους αιώνας ότι θέλει είσθαι διά καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού· και όταν τελειώσει να διασκορπίζει τη δύναμη του αγίου λαού, τότε πάντα ταύτα θέλουσι συντελεσθή. Και ήκουσα, αλλά δεν ενόησα· τότε είπα, Ω Κύριέ μου, ποιο θα είναι το τέλος τούτων; Δανιήλ 12:7, 8.

Το δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ απεικονίζει το μήνυμα που αποσφραγίζεται στον καιρό του τέλους, ο οποίος ήταν το 1798. Στο χωρίο αυτό ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον William Miller, το πρωτεύον σύμβολο των σοφών σε εκείνη την ιστορία. Ο Miller οδηγήθηκε αρχικά στην προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών του Λευιτικού είκοσι έξι, και στα εδάφια επτά και οκτώ αντιπροσωπεύει τους σοφούς οι οποίοι πρέπει να συμφιλιώσουν την αλήθεια ότι η διασπορά των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών ταυτίζεται απολύτως με τη διασπορά του λαού Του από τον Θεό.

Και αν ακόμη, παρά πάντα ταύτα, δεν με ακούσετε, τότε θα σας παιδεύσω επτάκις περισσότερο για τις αμαρτίες σας. Και θα συντρίψω την υπερηφάνεια της δυνάμεώς σας· και θα καταστήσω τον ουρανό σας ως σίδηρο, και τη γη σας ως χαλκό. Λευιτικόν 26:18, 19.

Η «υπερηφάνεια» του αρχαίου Ισραήλ ήταν όταν τους επιτράπη να απορρίψουν τον Θεό ως βασιλέα τους και να εκλέξουν έναν ανθρώπινο βασιλέα. Η υπερηφάνειά τους, η οποία προηγείται της πτώσεως (Παροιμία 16:18), ήταν η επιθυμία τους να γίνουν όπως όλα τα ειδωλολατρικά βασίλεια που τους περιέβαλλαν. Η απομάκρυνση πρώτα του βόρειου βασιλείου και έπειτα του νότιου βασιλείου ήταν ο διασκορπισμός της δυνάμεως (βασιλέως) το 723 π.Χ. και το 677 π.Χ. αντιστοίχως.

Ο Μίλλερ εκπροσώπησε τους σοφούς που κατανόησαν την αύξηση της γνώσεως, η οποία αποσφραγίσθηκε στα προηγούμενα εδάφια του Δανιήλ δώδεκα, και στα εδάφια επτά και οκτώ παρουσιάζεται ως μη κατανοών τη σύνδεση των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών με τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη της διασποράς του λαού του Θεού. Ο Δανιήλ εκπροσωπεί τον λαό του Θεού στο τέλος του Αντβεντισμού, καθώς και τον Μίλλερ στην αρχή του Αντβεντισμού. Στο τέλος του Αντβεντισμού, το ίδιο δίλημμα υφίσταται, διότι, καθώς ο Αντβεντισμός παραμέρισε την κατανόηση του Μίλλερ περί των «επτά καιρών», αναγκάσθηκε να προσδιορίσει τα χίλια διακόσια εξήντα έτη μόνον ως τους Σκοτεινούς Αιώνας. Οι σοφοί στο τέλος είχαν ένα παρόμοιο πρόβλημα να επιλύσουν, όπως καταδεικνύουν ο Δανιήλ και ο Μίλλερ. Γιατί χρησιμοποιείται η ορολογία του Λευιτικού είκοσι έξι για να καταδείξει τρεισήμισι καιρούς αντί επτά καιρούς;

Ο Μίλλερ ουδέποτε συμφιλίωσε πλήρως αυτό το δίλημμα, αλλά το 1856 το τελευταίο «νέο προφητικό φως» παρουσιάστηκε σε μια σειρά έξι άρθρων, τα οποία ουδέποτε ολοκληρώθηκαν, προσδιορίζοντας τους επτά καιρούς ως αντιπροσωπεύοντες τριάμισι έτη κατά τα οποία η ειδωλολατρική Ρώμη καταπατούσε τον κυριολεκτικό Ισραήλ του Θεού, ακολουθούμενα από τριάμισι έτη κατά τα οποία η παπική Ρώμη καταπατούσε τον πνευματικό Ισραήλ. Επτά έτη αργότερα ο Αντβεντισμός απέρριψε απερίφραστα όλο το φως των επτά καιρών, προετοιμάζοντας το δίλημμα για τους σοφούς στον καιρό του τέλους το 1989, όταν, όπως περιγράφεται στο Δανιήλ ένδεκα, εδάφιο σαράντα, οι χώρες που αντιπροσώπευαν την πρώην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το πρώτο φως που δόθηκε στον Μίλλερ απορρίφθηκε το 1863, και το τελευταίο φως επάνω στο θέμα δόθηκε από τον Χάιραμ Έντσον σε εκείνα τα έξι άρθρα. Εκείνα τα άρθρα διεκόπησαν και επτά χρόνια (καιρούς) αργότερα η ισχύς του σύγχρονου Ισραήλ παραμερίστηκε, προκειμένου να μιμηθεί τις ειδωλολατρικές εκκλησίες που λίγα χρόνια νωρίτερα είχαν ορθώς ταυτοποιηθεί ως οι θυγατέρες της Βαβυλώνας. Οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι, ως προφητική διδασχιά, έγιναν λίθος προσκόμματος, και η υπερηφάνεια του αρχαίου Ισραήλ, όπως εκπροσωπείται από την επιθυμία τους να έχουν τον Σαούλ να βασιλεύει επάνω τους ως βασιλιά, επαναλήφθηκε. Ο Ιησούς παριστά το τέλος με την αρχή.

Το βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζει επίσης μια προφητεία χιλίων διακοσίων ενενήντα ετών, μαζί με μια προφητεία χιλίων τριακοσίων τριάντα πέντε ετών, οι οποίες αμφοτέρως αρχίζουν με την αφαίρεση του «καθημερινού» το 508. Η αφαίρεση του «καθημερινού» αντιπροσωπεύει την απομάκρυνση της αντίστασης της παγανιστικής Ρώμης στην άνοδο της παπικής εξουσίας το 538. Υπήρξε μια μεταβατική περίοδος τριάντα ετών προτού η παπική εξουσία τοποθετηθεί επί του θρόνου της γης το 538, και κατόπιν τα υπόλοιπα χίλια διακόσια εξήντα έτη λήγουν το 1798. Τα τριάντα έτη της μετάβασης από το ένα βασίλειο στο επόμενο προσδιορίζουν τα τελικά έτη της παπικής κυριαρχίας, τα οποία οδηγούν στην τοποθέτηση του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας επί του θρόνου της γης το 1798. Η αρχή της προφητείας των χιλίων διακοσίων ενενήντα ετών προσδιορίζει μια μετάβαση από το ένα βασίλειο της βιβλικής προφητείας στο επόμενο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, όπως ακριβώς και το τέλος εκείνης της προφητείας.

Η προφητεία των χιλίων τριακοσίων τριάντα πέντε ετών, η οποία άρχισε με την αφαίρεση του «παντοτεινού» το 508, λήγει το 1843.

Και ἄφ' οὗ καιροῦ ἀφαιρεθῆ ἡ παντοτινὴ θυσία καὶ στηθῆ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θέλουσιν εἶσθαι χίλια διακόσια ἐνενήκοντα ἡμέραι. Μακάριος ὁ προσμένων καὶ φθάνων εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ἡμέρας. Δανιήλ 12:11, 12.

Η προφητεία των χιλίων τριακοσίων τριάντα πέντε ετών ἔληξε το 1843, και ο Δανιήλ λέγει ότι εκείνοι που «περίμεναν» όταν αυτή η προφητεία θα εκπληρωνόταν θα ήταν μακάριοι. Η αδελφή Ουάιτ το εκφράζει κατ' αυτόν τον τρόπο.

«Μακάριοι οι οφθαλμοί που είδαν τα πράγματα τα οποία εθεάθησαν το 1843 και το 1844.

«Το μήνυμα εδόθη. Και δεν πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται· το τελικό έργο πρέπει να επιτελεσθεί. Ένα μεγάλο έργο θα γίνει σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ένα μήνυμα θα δοθεί σύντομα, κατ' ορισμόν του Θεού, το οποίο θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Επομένως, η αρχή της προφητείας των χιλίων τριακοσίων τριάντα πέντε ετών προσδιορίζει μία μετάβαση από τη θρησκεία του παγανισμού στη θρησκεία του παπισμού, προσδιορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο μία μετάβαση από τον Προτεσταντισμό στον Μιλλεριστικό Προτεσταντισμό.

Εκείνοι οι Αντβεντιστές που απορρίπτουν τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού απορρίπτουν όλες τις χρονικές προφητείες που παρουσίασαν οι Μιλλεριτές, ακόμη και τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του Δανιήλ 8:14. Μπορεί κάλλιστα να αρνούνται αυτό το γεγονός, αλλά μπορεί να αποδειχθεί λογικώς ότι το γεγονός αυτό είναι αληθές· όμως το σημείο που θέλω να τονίσω τώρα είναι διαφορετικό, και έτσι θα αφήσω προς το παρόν αυτό το ζήτημα, καθώς επιχειρούμε να οδηγήσουμε αυτό το άρθρο σε ολοκλήρωση.

Η διασπορά της «ένδοξης γης» του Ιούδα το 677 π.Χ. αντιπροσωπεύει την καταπάτηση του «στρατεύματος» στο Δανιήλ 8:13, 14, και υποδεικνύει την εγκαθίδρυση της σύγχρονης ένδοξης γης, των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι δύο χιλιάδες τριακόσιες έτη των ίδιων εδαφίων άρχισαν το 457 π.Χ. και αντιπροσωπεύουν την καταπάτηση του «αγιαστηρίου».

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να ομιλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον συγκεκριμένο άγιο που ελάλει: Έως πότε θα διαρκεί το όραμα περί της καθημερινής θυσίας, και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν εις καταπάτησιν; Και είπε προς εμέ: Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί. Δανιήλ 8:13, 14.

Το 677 π.Χ. και το 457 π.Χ. είναι χρονολογίες που συνδέονται με τη σχέση του λαού του Θεού και του αγιαστηρίου του Θεού. Ο Θεός επανέφερε τόσο το στράτευμα όσο και το αγιαστήριο μαζί κατά τον ίδιο χρόνο, στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τα διακόσια είκοσι έτη μεταξύ του 677 π.Χ. και του 457 π.Χ. συμβολίζουν μια περίοδο κατά την οποία ο Θεός καθιερώνει ένα ορόσημο που αντιπροσωπεύει αύξηση του φωτός. Στις 22 Οκτωβρίου 1844 έφθασε το φως του τρίτου αγγέλου, το φως του αγιαστηρίου άρχισε να λάμπει και ένα στράτευμα ήταν εκεί για να διακηρύξει το φως.

Στην προφητική γραμμή που προσδιορίζει τον τριπλό πόλεμο στον οποίο ενεπλάκησαν ο Σατανάς και ο Χριστός, παρήχθη η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου του 1611. Ακριβώς διακόσια είκοσι έτη αργότερα, το 1831, ο Ουίλλιαμ Μίλλερ δημοσίευσε το μήνυμά του για πρώτη φορά:

«Επί εννέα έτη ο Ουίλλιαμ Μίλλερ ήταν πεπεισμένος ότι όφειλε να δώσει το μήνυμά του στις εκκλησίες· αλλά ανέμενε, ελπίζοντας ότι κάποια αναγνωρισμένη αυθεντία θα διακήρυσσε τα χαρμόσινα νέα ενός Σωτήρος που επρόκειτο συντόμως να έλθει. Με το να αναμένει κατ' αυτόν τον τρόπο, απλώς απέδειξε την αλήθεια του μηνύματος· είχαν όνομα ότι ζούσαν, αλλά απέθνησκαν ταχέως. Το 1831 ο Μίλλερ έδωσε την πρώτη του ομιλία επάνω στις προφητείες.» Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

Ο Θεός διαφύλαξε τα ιερά και ορθά πρωτότυπα κείμενα που χρησιμοποιήθηκαν για την παραγωγή της Βίβλου. Κατόπιν παρήγαγε τη Βίβλο Του το 1611. Έπειτα ανέδειξε έναν αγγελιοφόρο, ο οποίος θα χρησιμοποιούσε τους κανόνες που βρίσκονται, αντλούνται και θεμελιώνονται μέσα στη Βίβλο, ώστε να παραγάγει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Το 1831, το μήνυμα του Μίλλερ έλαβε επίσημη διατύπωση, όπως το μήνυμα στην ιστορία του Χριστού έλαβε επίσημη διατύπωση από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, καθώς το μήνυμα έχει λάβει επίσημη διατύπωση σε κάθε μεταρρυθμιστικό κίνημα. Το μήνυμα του Μίλλερ, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου που αναγγέλλει την έναρξη της κρίσεως, υποστηρίζεται άμεσα από την εφαρμογή της προφητικής χρονικής περιόδου των διακοσίων είκοσι ετών. Ήταν το μήνυμα της προειδοποίησης κατά την έναρξη της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας — των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το 1996 άρχισε η διακονία του Future for America, και το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο είχε αποσφραγισθεί το 1989 —το μήνυμα που προσδιόριζε τη θεραπεία της θανατηφόρου πληγής του παπισμού και τον επικείμενο νόμο της Κυριακής— δημοσιεύθηκε σε ένα περιοδικό με τίτλο, The Time of the End. Το μήνυμα στο τέλος του Αντβεντισμού είχε διατυπωθεί επίσημα, ακριβώς όπως είχε διατυπωθεί επίσημα και το μήνυμα στην αρχή. Στην αρχή, το μήνυμα ήταν προσδεδεμένο στον χρόνο και αντιπροσώπευε μία περαιτέρω ανάπτυξη των αληθειών που περιέχονται μέσα στον Λόγο του Θεού. Το 1996, διακόσια είκοσι χρόνια μετά τη γέννηση των Ηνωμένων Πολιτειών το 1776, το μήνυμα στο τέλος του Αντβεντισμού διατυπώθηκε επίσημα και αντιπροσώπευε μία περαιτέρω ανάπτυξη των μηνυμάτων των τριών αγγέλων.

Καθώς εξετάζουμε την παράλληλη ιστορία του Ρεπουμπλικανικού κέρατος και του Προτεσταντικού κέρατος στην ιστορία του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, πρέπει να γίνει κατανοητό ποιο είναι το Προτεσταντικό κέρας και ποιο δεν είναι.

Σπούδασον να παραστήσεις σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, που ορθοτομεί τον λόγον της αληθείας. Τας δε βεβήλους και ματαίους φλυαρίας φεύγε· διότι θέλουσι προκόψει εις πλείονα ασέβειαν. 2 Τιμόθεον 2:15, 16.